

hindre et Samkvem mellem Eskimoerne og fremmede, hvorved danske Interesser hømmes og det lukkede Lands Princip brydes. Danmark kan nok udstede Love, men de kan ikke anvendes mod Nordmænd, som har sat sig fast paa Kysten. Jeg har aldrig hørt Tale om, at hvis Eskimoer blev fanget ind af Nordmænd, blev de til Nordmænd; hele den Betragtning, som den ærede Ordfører for Venstre var inde paa, staar jeg ganske fremmed overfor, jeg ved slet ikke, hvortil den sigter. Men altsaa, disse Love kan ikke anvendes mod Nordmænd, der har sat sig fast paa Kysten, og herfra kan de lokke Eskimoerne til sig, handle med dem og paa forskellig Maade komme til at ødelægge dem.

Fra Grønland er der, efter at Overenskomsten er blevet bekendt, kommet Protester, der giver rørende Udtryk for Grønlandernes Hengivenhed for Danmark, med Bøn om, at den danske Rigsdag dog ikke vil godkende Overenskomsten. Paa Færøerne har Overenskomsten ogsaa vakt pinlig Opsigt, og vi har nu set, at ogsaa en Række betydende Venstreblade her i Landet har udtalt sig imod, at Overenskomsten vedtages. Man har ved den kongelige Anordning af 18. Maj 1910, som jo slutter sig til en Lov, jeg tror af 1908, givet Grønlands Landsraad Kompetence til at fremsætte Forslag eller stille Forespørgsler med Hensyn til alt, hvad der angaar Landets Velværd. Hidtil har man imidlertid fra saakaldt frisindet Side her i Landet modsat sig, at Landsraadene fik Lov til at udtale sig. Men det kan man anstændigvis dog vist ikke fastholde, og jeg tillader mig at spørge de to ærede Medlemmer, som nylig har talt, og som ved at anbefale Landstinget at vedtage Overenskomsten paatager sig det personlige Ansvar for denne og dens Konsekvenser, om de finder det forsvarligt at vedtage en Overenskomst, der er saa tvetydigt affattet, at de to Parter, som har affattet den, er ganske uenige om Forstaaelsen og Rækkevidden. Dermed sigter jeg ikke blot til Norge i Almindelighed og Danmark i Almindelighed, men det gælder ogsaa indenfor de delegeredes egen Kreds. Finder man det forsvarligt at vedtage en Overenskomst, der er affattet paa en saadan Maade, at Parterne, inden den endnu er traadt i Kraft, er uenige om, hvad der menes dermed?

Det er mig lidet behageligt her ud fra de objektivt foreliggende Forhold at maatte tage et Standpunkt, der er imod det norske. Jeg har en gammel Kærlighed til Norge og holder af det norske Folk, hvis Dygtighed,

hvis Nationalfølelse, hvis Aabenhed i Tale og Færd, den, som ogsaa i denne Sag i høj Grad maa prises, jeg værdsætter. Men jeg tør gaa ud fra, at man deroppe, hvor Nationalbevidstheden er saa stærk, fuldt forstaar, at noget tilsvarende ogsaa kan findes i et andet Folk.

H. Trier: Jeg skal bruge et lempeligt Udtryk og sige: Sagen, som den her foreligger, er efter min Mening ikke moden til Vedtagelse. En Sag som denne maa bag sig have en samlet Befolkning eller i alt Fald et afgjort Flertal i Befolkningen — Sagen vedrører betydningsfulde Forhold til et andet Land. Men hvorvidt den bag sig har Befolkningen eller et Flertal af Befolkningen, ved vi intet om; det er ikke prøvet; man har ikke spurgt Befolkningen, saaledes som man jo tidligere har gjort i lignende Tilfælde, inden Sagen blev afgjort. Hvad der derimod foreligger klart, er, at store Kredse af Befolkningen ser med megen Bekymring og med stærk Kritik paa det Forslag til Overenskomst, der her foreligger, en Kritik saa stærk, at man mener, at det eneste, der er at gøre derved, er at forkaste Overenskomsten.

De Punkter, paa Grundlag af hvilke man gør sine Indvendinger gældende, er allerede nævnt i den foregaaende Del af Debatten. Der er Danmarks Højhedsret som det første Punkt, Opmærksomheden henvendes paa. Det er beklaget ogsaa af dem, som har anbefalet Vedtagelsen af Overenskomsten, at den ikke indeholder nogen Anerkendelse af Danmarks Højhedsret, og det forekommer mig, at naar man har sagt, at man kan gøre det, fordi der ikke er forspildt noget af Danmarks Højhedsret ved, hvad der findes optaget i denne Overenskomst, er det ikke noget, der kan fastholdes ubetinget. Det er allerede udtalt, at hvis Danmark vil udstede Bestemmelser for Østkysten af Grønland om Ordningen af Forhold, vil disse Bestemmelser ikke kunne gælde Nordmændene. Dette er jo ikke blot et teoretisk Forbehold med Hensyn til Højhedsretten, det er et praktisk Indgreb i den, hvis det virkelig kommer til at finde Sted. Og der er ikke Umulighed for, at en saadan Situation vil indtræde, eftersom det Standpunkt allerede er stærkt hævdet fra norsk Side, endnu inden Overenskomsten er traadt i Kraft. Overenskomsten betyder altsaa for saa vidt en Indskrænkning af Højhedsretten, som alt, hvad der ikke er godkendt i Forholdet mellem Danmark og Norge i denne Overenskomst, ligger det udenfor